

Tænk langsigtet!

30/4-2008

KONFLIKT

AF BO SMITH

Gegevej 12, Middelfart

Nu har strejken på sundhedskartellet og FOA's områder været i gang i flere uger. Det er lang tid for de ældre og syge, der mærker konsekvenserne af strejken.

Jeg vil godt vide hvor længe, kommunerne og regionerne mener, de kan byde deres borgere denne situation. Det er dem, der er arbejdsgiverparten, og det er dem, der har nøglen til at løse konflikten op. Dansk Industri og Dansk Arbejdsgiverforening har været fremme og advarer om, at arbejdsgiverne ikke skal give efter for personalets krav, fordi det vil have konsekvenser for landets økonomi.

Når de offentligt ansatte halter bagefter det private arbejdsmarked, finder jeg det morsomt, at de ansvarlige for lønudviklingen på det private arbejdsmarked mener, at hvis de offentligt ansatte haler ind på forskellen, så vil det have

uoverskuelige konsekvenser.

Det er magtfulde kræfter, der rykker sammen, og det er skræmmende, at der er så meget magtdemonstration i gang. Det er forstemmende at høre arbejdsmarkedsforskere tale om, hvornår regeringen vil gribe ind i konflikten. Man kunne få det indtryk, at konflikten kun kan standses ved et lovindgreb, men der også den mulighed, at arbejdsgiverne inviterer personalet tilbage til forhandlingsbordet. Det ville være den rigtige måde at løse konflikten i overensstemmelse med den danske model.

Jeg synes, det er beskæmmende, at regionsrådspolitikerne kan tillade, at borgerne behandlinger udsættes, uden, at de som arbejdsgiver tilsyneladende har tænkt sig at handle.

Hvad forhindrer kommunerne og regionerne i at aftale med sundhedskartellet og FOA, at de samlet beder regeringen om en ligelønskommission. Hvad forhindrer kommunerne og regionerne i at bede regeringen om at få de

økonomiske rammer, der gør en aftale mulig.

Hvis regionerne og kommunerne spekulerer i, at regeringen nok tager initiativ til et lovindgreb, så mener jeg, de skal se tilbage på, hvad der skete i 1995, hvor en lovlig konflikt også blev standset ved et indgreb. I flere år efter 1995 var personalet demotiveret og frustrerede over, at det ikke var muligt at få en aftale, som begge kunne acceptere.

Jeg mener, de økonomiske konsekvenser af, at personalet enten siver ud af sundhedsvæsenet eller ved lov tvinges til at gå på arbejde uden motivation, langt overstiger omkostningerne ved, at kommunerne og regionerne imødekommer de krav, sundhedskartellet og FOA har stillet om 15 pct. og en ligelønskommission.

Jeg vil opfordre politikerne i kommuner og regioner til at tænke langsigtet og skabe et grundlag for at invitere personalet tilbage til forhandlingsbordet.